

Pinssisulkeinen

Odottelemme hotellin edessä bussiamme. Juttelemme niitä näitä. Kadulla kävelee tummiin pukeutuneita pieniä ihmisiä. Joitakin pyöräilijöitäkin vilahtaa. Tarkemmin katsottuna jokaisen rintapielessä paistaa punertava pinssi.

Ihmiset kiiruhtavat ripeästi eteenpäin ylitellen leveää katua ristiin rastiin. Autoja näkyy harvaksen, eivätkä ne haittaa hortoilua. Joskus ohi matelee täpötäysi viimeisiään vetelevä trollikkabussi. Kuski ajaa hiljaa ikään kuin peläten, että johdinaisat lipsahtaisivat pois langoilta millä hetkellä hyvänsä. Sähköbus-
sit ja ratikat ovat taattua deedeääräläistä laatua.

Tiukan tuntuisen johtajaoppaamme puhelin soi. Hänen naamansa jähmettyy. Hän ei saa sanaa suustaan. Puhelu loppuu. Mies ei tiedä miten seisoi, minne suuntaisi. Onko joku kaapattu tai tapettu. Sitten hän saa huulet vapisten kysytyä, että kenen on huone 711.

Eräs seurueemme leidi ilmoittautuu. Gerlander selittää väräjävin äänin suomalaiselle matkanjohtajallemme, että huoneessa on sattunut kamalaa. Miten te saatatte tehdä tällaista! Minun täytyy raportoida tästä.

Suuren johtajan pinssi on löytynyt huoneen lasisesta tuhkakupista. Ja mikä pahinta, kupissa oli vielä joitakin pikkukolikoita. Suuren johtajan, ikuisen presidentin pinssi kolikoiden joukossa! Kauheaa!

Matkalaisemme käy ottamassa pinssin pois kupista. Se on Kiinassa tehty halpa kopio. Yritämme joukol-
la selittää, että astiahan oli kaunis lasinen, ties vaikka kristallinen kuppi, johon voi panna arvokkaita esi-
neitä. Eihän meillä Suomessa enää edes käytetä tuhkakuppeja, koska sisätiloissa ei polteta.

Gerlander poistuu hotellin uumeniin raportoimaan. Odottelemme hermostuneina. Menee puoli tuntia. Sitten mies tulee liikuttuneena ja kärsineen näköisenä bussiin. Sanoo jotain. Ei oikein tiedä, mitä tästä seuraa. Kuulemme sitten myöhemmin.

Olin viskannut oman feikkipinssini luultavasti vasemmalla kädellä salkkuuni. Sen pohjalla taisi lojua kaikenlaista rojua. Mitä jos se löydetään sieltä. Kädet alkavat vapista ja kainalot kostua.

Olemme Pohjois-Korean pääkaupungissa paikkaamassa Ahtisaaren ja kumppaneiden keskenjääneitä hommia. Kansalaisten päivittäinen riisiannos on nyt 360 grammaa, mutta sitä jouduttaneen pienentämään jopa 200 grammaan. Stalinin leireilläkin sai enemmän.

Tavallisen kansan kurjuuden vastapainoksi mausoleumit, ystävyys talot, sotamuseo, kirjasto, lasten palatsi, konserttitalo, riemukaari, Juche-torni sekä valtavat pronssipatsaat ja muut monumentit loistavat kilpaa kullassa, hopeassa ja marmorissa. Ylisuuret aukiot kylpevät valossa muuten pimeässä kaupungissa.

Suuri johtaja ja rakas johtaja ovat ponnistelleet kykyjensä ääri rajoilla voidakseen tarjota kansalleen kaikkea tällaista. Ja sen päälle vielä maailman kurjimmat olot yli kahdelle sadalle tuhannelle mielipide-
vangille.

Juttelin vaivihkaa hotellissamme asuvien saksalaisten avustustyöntekijöiden kanssa. Yksi heistä oli maassa jo seitsemättä kertaa. Hän kertoi masentuneena, että ruokatilanne maaseudulla on hirvittävä. Apua on saatava heti ja paljon. Paljon sitä tuleeekin, mutta meneekö se kansanarmeijan noin miljoonan miehen suihin.

Meille turisteille riittää pöperöä liiaksikin. Tuntuu pahalta jättää pöytään riisiä ja muuta sörsseliä määrää, jolla tavallinen ihminen selviäisi pari päivää.

pajen